



Arrest

nr. 40 063 van 10 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE CONINCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 15 juni 2009 het Rijk binnen en diende op 4 juli 2009 een asielaanvraag in. Op 3 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Narowal. In 1999 zou u telefonisch gehuwd zijn met uw echtgenoot Ul Haq Izhar (08/13651/B). Uw echtgenoot zou op dat ogenblik in Groot-Brittannië in de asielpprocedure gezeten hebben. Uw broers zouden tegen dit huwelijk geweest zijn. Ze zouden u tussen 1999 en 2004 op een u onbekende plek opgesloten hebben, waar u bewaakt werd door een gezin. Uiteindelijk wist u uw bewakers te overtuigen om een telefoontje te maken. De echtgenoot van uw vriendin Ruhi zou u zijn komen halen. Hierna zou u naar Frankrijk

gereisd zijn, waar uw echtgenoot nu tegemoet kwam. Na enkele maanden in Frankrijk zou u teruggekeerd zijn naar Pakistan. Enkele maanden later zou u van een dochter bevallen zijn. U zou hulp gekregen hebben van uw vriendin Ruhi. In 2006 zou u opnieuw op en neer gereisd zijn tussen Frankrijk en Pakistan, om zo uw echtgenoot te zien. Na uw terugkeer zou u bevallen zijn van een zoon. Uw broers zouden achterhaald hebben dat u een zoon had. U zou in maart 2008 uw broers in Rawalpindi gezien hebben. In juni 2008 zou u een huwelijk van een vriend van uw echtgenoot bijgewoond hebben. Uw zoon zou hierna ontvoerd zijn door onbekenden. U zou dit met behulp van de vriend van uw echtgenoot aan de politie gemeld hebben. Uw echtgenoot zou gecontacteerd zijn en zo wisten jullie een losgeld te regelen. De volgende dag zou uw zoon vrijgekomen zijn. U zou besloten hebben om Pakistan te verlaten. U zou met uw kinderen naar Parijs gereisd zijn, waar uw echtgenoot u tegemoet kwam. Jullie zouden van plan zijn om door te reizen naar Groot-Brittannië, maar in het station van Brussel-Zuid werden jullie betrapt, waarna jullie een asielaanvraag in België indienden. Ter ondersteuning van uw asielrelaas verwijst u naar de documenten die neergelegd werden door uw echtgenoot.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde een vrees te kennen voor uw broers, die het niet eens waren met uw huwelijk. Deze ingeroepen vrees is echter weinig geloofwaardig. U beweerde vijf jaren in opdracht van uw broers, opgesloten gezeten te hebben op een onbekende plek. Het is echter uiterst bevreemdend dat u nadat u eindelijk wist te ontsnappen deze jarenlange opsluiting niet aangaf bij de autoriteiten (gehoorverslag CGVS p. 5). Daar u verklaarde persoonlijk de autoriteiten niet te moeten vrezen, stond niets u in de weg om bescherming bij de autoriteiten aan te vragen (gehoorverslag CGVS p. 3). Wat meer is; u verklaarde hierna naar Frankrijk gereisd te zijn en dit op een paspoort onder eigen naam. Blijkbaar had u er geen probleem mee om publiek onder eigen naam te reizen en dit ondanks uw vrees. Na aankomst in Frankrijk zou u daar geen asielaanvraag ingediend hebben (gehoorverslag CGVS p. 5). Dit is uiterst bevreemdend. U had immers juist vijf jaren opgesloten gezeten en u had eindelijk een veilig derde land weten te bereiken. Bovendien had uw echtgenoot reeds ervaringen met de asielprocedure in Groot-Brittannië, zodat er voor u geen enkele reden bestond om geen asiel aan te vragen. Toch liet u dit niet enkel om onbegrijpelijke redenen achterwege, u keerde na enkele maanden zelfs gewoon terug naar Pakistan, ondanks uw vrees voor uw broers. Dit is volledig ongeloofwaardig en het breekt dan ook uw vrees voor uw broers danig af, temeer daar u later nog een tweede keer op en neer reisde tussen Frankrijk en Pakistan. Ook uw verklaring over hoe uw broers te weten kwamen dat u een zoon had is weinig geloofwaardig. U verklaarde dat uw broers uw vriendin Ruhi contacteerden om dit te verifiëren (gehoorverslag CGVS p. 5). Daar deze vriendin u echter geholpen zou hebben bij de ontsnapping aan uw broers, lijkt het weinig waarschijnlijk dat zij uw broers zou melden dat ze nog contact had met u. Uw bewering dat uw zoon ontvoerd werd, is ook weinig geloofwaardig, ondanks de voorgelegde "FIR" (First Information Report). U beweerde immers dat jullie de politie melden dat uw zoon ontvoerd werd, maar u vond het blijkbaar niet nodig om de politie te melden dat hij de volgende dag reeds vrijgelaten werd (gehoorverslag CGVS p. 6). U wist immers niet te zeggen of de politie hiervan op de hoogte was gebracht; Dit is een vreemde handelswijze. Bovendien vermeldt de "FIR" niet de namen van de ontvoerders, terwijl u er altijd van overtuigd was dat uw broers uw zoon wilden ontvoeren. Deze bevreemdende elementen breken de geloofwaardigheid van de ontvoering van uw zoon danig af. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees voor uw broers.

Tenslotte dient nog opgemerkt dat daar uit het dossier van uw echtgenoot bleek dat diens persoonlijk vrees voor vervolging ook ongeloofwaardig is, u deze gronden niet kunt inroepen om uw eigen vrees te ondersteunen. Er bestaan dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan bescherming zoals ze geboden wordt door voornoemde Conventie, noch heeft u nood aan subsidiaire bescherming.

De documenten waarnaar u verwijst, waren niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen, konden wijzigen. Ze werden besproken in uw echtgenoot zijn beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster roept de *“Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1 van het Verdrag van Genève”* in.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekende partij is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster toont niet aan waarom zij in de onmogelijkheid is haar identiteit genoegzaam aan te tonen. Ze legt immers geen identiteitsbewijs met foto neer. Verzoekster beweerde haar identiteitskaart bij haar vriendin in Pakistan te hebben achtergelaten, maar ze licht niet toe waarom dit noodzakelijk was en waarom ze dit stuk niet opvraagt nu ze nog contact heeft met deze vriendin. Op de vraag *“in 2004-2006 met eigen officieel paspoort gereisd?”* antwoordde verzoekster onduidelijk *“ja, naam stond er in maar agent maakte paspoort”* (zie gehoorverslag CGVS vrouw, p.3). Verzoekster is meerdere keren legaal naar Frankrijk gereisd met een paspoort op haar naam. Verzoekster toont dan ook niet aan dat ze thans geen reisdocumenten kan neerleggen terwijl er geen aanwijzingen bestaan dat ze illegaal diende te reizen, ze geen problemen heeft met haar overheid en ze eerder onder haar naam en met haar paspoort reisde. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot haar asielrelaas en tast haar geloofwaardigheid aan. Het feit dat verzoekster geen identiteitsdocumenten kan voorleggen klemmt met haar verklaringen met de trein vanuit Parijs naar Brussel te zijn gereisd met haar kinderen en echtgenoot. Bovendien zou verzoekster of haar echtgenoot in het bezit moeten zijn van vervoersbewijzen, wat in casu niet het geval is. Verzoekende partij faalt in haar medewerkingsplicht.

3.2.1. Verzoekster kan bovendien haar reisweg vanuit Pakistan naar Parijs niet afdoende adstrueren, terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoekster kent de naam niet van de smokkelaar die haar begeleidde en heeft evenmin kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het ‘valse’ paspoort waarmee ze de douane passeerde. Ze stelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de smokkelaar *“hield de documenten bij zich”*. Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten, zeker wanneer ze vergezeld zijn van kinderen. Bovendien leggen verzoekster en haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen af aangaande het valse paspoort. Volgens haar echtgenoot gaat het om een Maleisisch paspoort (zie gehoorverslag CGVS man, p.3), terwijl het volgens verzoekster een Pakistaans was (zie gehoorverslag CGVS, vrouw, p.3). Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid identiteitsdocumenten neer te leggen. Verzoekster toont niet aan wanneer ze haar land verliet en in Europa toekwam. Dit klemmt te meer nu

verzoekster geen originele geboorteaktes van de kinderen neerlegt en de bewijswaarde van fotokopieën gering is nu deze met plak en knipwerk gemakkelijk te manipuleren zijn.

3.3. Verzoekende partij stelt haar broers te vrezen aangezien zij, aldus verzoekster, niet akkoord gingen met het huwelijk. De bestreden beslissing stelt dienaangaande *“Deze ingeroepen vrees is echter weinig geloofwaardig”*.

3.3.1. Wat betreft de vaststelling dat verzoekster in 2004 wist te ontsnappen, naar Parijs vluchtte, maar toch besloot naar Pakistan terug te keren, stelt het verzoekschrift van verzoekster *“Verzoekster had immers de intentie om haar man in Frankrijk te ontmoeten. Pas na de ontvoering van haar zoon en de aanhoudende dreiging voor haar gezondheid en dat van haar kinderen is bij Verzoekster de vrees voor gewelddaden ontstaan die onbestraft zouden blijven. Gedurende haar jarenlange opsluiting maakt verzoekster ook geen gewag van geweld tegen haar persoon, wat verklaart dat zij niet zomaar haar geboorteland zou verlaten. Pas nadat het geweld toenam en dreigender werd, heeft zij besloten te vluchten”*. Uit het verhoor blijkt echter dat verzoekster na haar terugkeer uit Parijs bij haar vriendin Ruhi ging wonen en ze aldus, -in zoverre waarachtig- geen last meer had van haar broers tot de voorgehouden ontvoering van haar zoon in juni 2008 (zie gehoorverslag CGVS vrouw, p.5).

3.3.2. Het verzoekschrift stelt aangaande haar gebrek aan initiatief om aan haar gevangenschap te ontsnappen en eventueel klacht in te dienen tegen haar broers: *“Wat betreft het feit dat verzoekster nooit van haar opsluiting aangifte heeft gedaan, volstaat het te verwijzen naar de situatie in Pakistan ten aanzien van vrouwen. Het is duidelijk aangetoond dat de meeste gevallen van familiegeweld tegen vrouwen niet gerapporteerd worden of onbestraft blijven. Het is dan ook niet verwonderlijk dat verzoekster geen aangifte van die feiten heeft gedaan. Het CGVS heeft hier op geen enkele manier aandacht aan besteed”*. Deze stelling volstaat geenszins om het persoonlijke gebrek aan initiatief om van verzoekster te verklaren. Overigens blijft verzoekster bij het louter poneren van problemen met haar broers en zijn deze niet gekaderd in haar leefomgeving en gezinssituatie. Zo is verzoekster onduidelijk over de toestemming van haar vader en verklaart ze enerzijds dat hij toestemde en anderzijds dat haar vader reeds lang overleden was. Bovendien kon ter terechtzitting niet worden toegelicht hoe verzoekster geldig kon huwen zonder de toestemming van haar broers nu haar vader overleden was. Verzoeksters verklaringen zijn niet geloofwaardig. Verzoekster toont niet aan zonder toestemming van haar directe familie te zijn gehuwd.

3.4. Verzoekster beweert dat haar zoontje werd ontvoerd door haar broers en na de betaling van losgeld werd vrijgelaten. Verzoekster beweert dat deze ontvoering de enige reden was om Pakistan te verlaten. Verzoekster legt een kopie van een FIR neer ter staving van haar beweringen. De Raad hecht echter geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerlei knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

3.4.1. Verzoeksters verklaringen over de ontvoering kunnen niet overtuigen. Zo beweerde ze tijdens het CGVS-verhoor dat de ontvoerders van haar zoontje gemaskerd waren (zie gehoorverslag CGVS, p.5) en niet zeker weet wie achter de ontvoering zat *“Ik verdenk mijn broers. Enkel vermoeden? KV: Enkel broers zitten achter me aan”* (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Aldus kan verzoekster niet met zekerheid stellen dat haar broers schuldig zijn aan de ontvoering van haar zoontje, voor zover die waarachtig is. Hoe dan ook de Commissaris-generaal hecht geen geloof aan de beweringen van verzoekende partij dat haar zoontje werd ontvoerd door haar broers, en het kind na een dag werd vrijgelaten na de betaling van een som geld. Verzoekende partij betwist deze vaststelling niet, noch weerlegt ze deze zodat de bestreden beslissing op dit punt gehandhaafd blijft. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan verzoeksters bewering door haar familie geïnvloed te zijn. Ten overvloede kan worden toegevoegd dat -in zoverre het zoontje ontvoerd werd, quod non-, niet wordt aangetoond dat deze ontvoering berust op andere dan financiële drijfveren.

3.5. De Raad ziet dan ook de relevantie niet in van het internetartikel over het jaarrapport van de Human Rights Commission of Pakistan en het extract uit het rapport inzake eremoord. De bestreden beslissing ontkent niet dat er in Pakistan geweld in allerlei vormen en gradaties wordt gepleegd op vrouwen. Dergelijke algemene rapporten volstaan echter niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december

2004, nr. 138.480). Aldus toont verzoekster niet aan in een eremoord te zijn verwikkeld naar aanleiding van haar huwelijk.

3.6. De overige documenten die in het kader van de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot werden neergelegd, namelijk de huwelijksakte en de geboorteaktes van de kinderen kunnen de ongeloofwaardigheid van de asielmotieven van verzoekster niet weerleggen. Bovendien blijkt dat de verklaringen van verzoeksters over het huwelijk op 12 april 1999 via de telefoon tegenstrijdig zijn met deze op de akte waar het huwelijk plaatsvond op 24 april 1999 in het bijzijn van getuigen. De verschillende documenten aangaande het verblijf van verzoeksters echtgenoot in Groot-Brittannië houden geen verband met verzoekster asielrelaas. Ten slotte bieden de hotelrekening en een onvertaald algemeen nieuwsartikel evenmin ondersteuning voor verzoeksters aangehaalde asielmotieven.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster roept de *“Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”* in.

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter,

dhr. J. D'HAESE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK